

Remembering the Sheep

By Elder William K. Jackson
Of the Seventy

Lampaiden muistaminen

Vanhin William K. Jackson
seitsemänkymmenen koorumista

October 2025 general conference

The principle of counting and accounting works. It is the Lord's way.

Christ is the Good Shepherd. Each one of the flock is precious to Him. He patterned shepherding and taught us by word and deed the qualities of a good shepherd, including knowing your sheep by name, loving them, finding those that are lost, feeding, and, ultimately, leading them back home again. He expects us to do the same as His undershepherds.

We can learn much about ministering the Lord's way from the ancient prophet—and exceptional shepherd—Moroni. He lived during very difficult times, not having the benefits of cell phones, computers, and the internet. But he managed to keep track of the sheep. How was this done? We get a glimpse into his methodology in Moroni 6. There we read that members “were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way. ... The church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls” (Moroni 6:4–5; emphasis added).

For Moroni, it was all about people—names! He practiced the principle of counting and accounting so that all would be remembered. Any who struggled or wandered were noticed, allowing the Saints to discuss their welfare in councils. Like the shepherd who left the ninety and nine (safe and secure, I am certain) and went after the one that was lost (see Luke 15:4–7), we have been asked to be just as aware of our flocks—to notice

Laskemisen ja huomioimisen periaate toimii. Se on Herran tapa.

Kristus on hyvä paimen. Jokainen laumassa on Hänelle kallisarvoinen. Hän oli mallina paimenena olemisesta, ja Hän opetti meille sanoin ja teoin hyvän paimenen ominaisuuksia, kuten lampaiden tuntemista nimeltä, niiden rakastamista, kadonneiden löytämistä, ruokkimista ja lopulta niiden johtamista takaisin kotiin. Hän odottaa meidän tekävän samoin Hänen apulaispaimeninaan.

Voimme oppia paljon palvelemisesta Herran tavalla muinaiselta profeetalta – ja poikkeukselliselta paimenelta – Moronilta. Hän eli hyvin vaikeana aikana ilman matkapuhelimien, tietokoneiden ja internetin etuja. Mutta hän onnistui pitämään huolta lampaista. Kuinka se tapahtui? Näemme välähdyksen hänen menetelmistään luvussa Moroni 6. Siellä kerrotaan, että jäsenet luettiin ”Kristuksen kirkon kansaan; ja heidän nimensä merkittiin muistiin, jotta heitä muistettaisiin ja ravittaisiin Jumalan hyvällä sanalla, heidän pitämisekseen oikealla tiellä – -. Seurakunta kokoontui usein yhteen paastoamaan ja rukoilemaan ja puhumaan keskenään sielujensa parhaasta.” (Moroni 6:4–5, korostus lisätty.)

Moronille kyse oli ihmisistä – nimistä! Hän noudatti laskemisen ja huomioimisen periaatetta, jotta kaikki muistettaisiin. Kaikki, joilla oli vaikeuksia tai jotka eksyivät, huomattiin, mikä ansiosta pyhät saattoivat keskustella heidän hyvinvoinnistaan neuvostoissa. Aivan kuten paimen, joka jätti yhdeksänkymmentä yhdeksän (jotka varmasti olivat turvassa) ja lähti etsimään yhtä eksynyttä (ks. Luuk. 15:4–7), samoin meitä

and remember and go and do likewise.

As a mission leader in India, I recall asking a young branch president about some of his goals for the coming year: “How many men will you prepare to receive the Melchizedek Priesthood?” His immediate response was “Seven!”

I wondered from where in the ether he had conjured up that very specific number! Before I could respond, he produced a piece of paper with the numbers one through seven written down the side. The first five lines had names on them—real people that he and his elders quorum were going to invite and encourage to have the blessing of the priesthood in their lives. Of course, I had to ask about the empty lines six and seven. “Oh, President,” he said, shaking his head sympathetically, “surely we will baptize at least two men in the first of the year who could have the priesthood by the end of the year.” This superb leader understood the principle of counting and accounting.

Christ has organized His Church in such a way that it should be difficult to forget a soul, for each is dear to Him. Every individual in a ward, regardless of age or gender, has a multitude of stewards—shepherds—who are tasked with looking after them, with remembering. A young man, for example, has assigned to his well-being a bishopric, ministering brothers, adult youth advisers, seminary teachers, quorum presidencies, and then some—all serving as safety nets, strung up firmly beneath that youth to catch him if he falls. Even if just one net is properly positioned, that young man will be safe, noticed, and remembered. And yet, often we find nary a net in place. People wander off routinely into the mists—and no one notices. How can we be better shepherds? We can learn to count and account.

The Church supplies us with reports and tools to do just that—to remember. The Quarterly Report is a prime example. It allows us to count and account for each member multiple times and to notice those who go missing or need our help and our love. The Action and Interview List identifies those who require our attention

on pyydetty olemaan yhtä tietoisia laumastamme – huomaamaan ja muistamaan sekä menemään ja tekemään samoin.

Lähetysjohtajana Intiassa muistan kysyneeni eräältä nuorelta seurakunnanjohtajalta hänen tavoitteistaan tulevalle vuodelle: ”Kuinka monta miestä aiot valmistaa ottamaan vastaan Melchizedekin pappeuden?” Hänen välitön vastauksensa oli: ”Seitsemän!”

Ihmettelin, mistä kummasta hän oli keksinyt tuon hyvin tarkan lukumäärän! Ennen kuin ehdin sanoa mitään, hän otti esiin paperilapun, jonka sivuun oli kirjoitettu numerot yhdestä seitsemään. Viidellä ensimmäisellä rivillä oli nimiä – oikeita ihmisiä, joita hän ja hänen vanhinten kooruminsa aikoivat kutsua ja kannustaa saamaan pappeuden siunauksen elämäänsä. Minun oli tietenkin kysyttävä tyhjästä riveistä kuusi ja seitsemän. ”Oi, lähetysjohtaja”, hän sanoi myötämielellisesti päättään pyörittäen, ”varmastikin vuoden alkupuolella me kastamme ainakin kaksi miestä, jotka voisivat saada pappeuden vuoden loppuun mennessä.” Tämä erinomainen johtaja ymmärsi laskemisen ja huomioimisen periaatteen.

Kristus on järjestänyt kirkkonsa sellaisella tavalla, että pitäisi olla vaikea unohtaa yhtään sielua, sillä jokainen on Hänelle rakas. Jokaisella henkilöllä seurakunnassa ikään tai sukupuoleen katsomatta on lukuisia taloudenhoitajia – paimenia – joiden tehtävänä on huolehtia heistä ja muistaa heitä. Esimerkiksi nuoren miehen hyvinvoinnista huolehtimisen tehtävä on annettu piisapakunnalle, palvelutyöveljille, aikuisille nuorten neuvojille, seminaarinopettajille, koorumien johtokunnille ja muillekin – he kaikki palvelevat turvaverkkoina, jotka on pingotettu tukevasti tuon nuoren alle ja jotka ottavat hänet kiinni, jos hän putoaa. Vaikka vain yksi verkko olisi asetettu oikein, tuo nuori mies on turvassa, hänet huomataan ja muistetaan. Silti usein huomaamme, ettei verkkoa ole lainkaan. Ihmiset harhailevat jatkuvasti sumuun – eikä kukaan huomaa. Kuinka me voimme olla parempia paimenia? Voimme oppia laskemaan ja huomioimaan.

Kirkko antaa meille raportteja ja työkaluja, joilla voimme tehdä juuri niin – muistaa. Neljännesvuosiraportti on tästä erinomainen esimerkki. Sen avulla voimme laskea ja huomioida jokaisen jäsenen useaan kertaan ja huomata ne, jotka ovat poissa tai tarvitsevat apuamme ja rakkauttamme. Toimenpide- ja puhutteluluettelossa näkyvät

right now, as do the Temple Recommend Status report and others. These counting and accounting tools focus us in on people. Who needs a calling, a priesthood advancement, or help taking a family name to the temple? Who could we be helping to prepare for a full-time mission? Who went missing this month? These tools help us to remember people.

I knew a family from the United States who took an assignment in Africa. On their very first Sunday, they walked into the only Church unit in the country, where they were greeted enthusiastically. By the end of the morning, the man's wife had been called as the Relief Society president and he as the Young Men leader! He asked an exhausted-looking branch president how many young men there were. This faithful, first-generation leader pointed to the back of the sacrament hall and said, "Those two right there." The man was appropriately skeptical, so he took a branch roster home, quickly noting that there were actually 20 young men on the list. He returned to the branch president and asked for two dynamic, bilingual young adults to serve as his counselors and then sat down with them and the two boys to review the names.

Then these diligent young people went to work. Over the next few months, they found every boy listed. Name by name, those lost sheep were welcomed back by their peers and fed spiritually and physically! Within a year, on any given Sunday, there was an average of 21 young men in attendance. Thank goodness for young men who counted and accounted.

A dear friend of mine, as a young graduate student, moved with his family to a large American city to continue his education. He was immediately called to preside over the elders quorum. A little nervous about his first interview with the stake president, he was determined to go prepared. He told the stake president that he had three goals for the upcoming year: (1) 90 percent ministering, (2) a substantive gospel lesson each week, and (3) a well-planned quorum activity every month.

Smiling at my friend, this wise stake president asked, "Can you name a less-active quorum

ne, jotka tarvitsevat huomiotamme juuri nyt, kuten myös temppelisuositustilanneraportissa ja muissakin. Nämä laskemisen ja huomioimisen työkalut keskittävät meidät ihmisiin. Kuka tarvitsee jonkin kirkon tehtävän, pappeudessa etenemisen tai apua sukulaisnimen viemisessä temppeliin? Ketä voisimme auttaa valmistautumaan kokoaikaiseen lähetystyöhön? Kuka jäi pois tässä kuussa? Nämä työkalut auttavat meitä muistamaan ihmisiä.

Tunsin erään yhdysvaltalaisen perheen, joka lähti työmatkalle Afrikkaan. Aivan ensimmäisenä sunnuntai-ina he menivät maan ainoaan kirkon yksikköön, jossa heidät otettiin innokkaasti vastaan. Aamupäivän päätteeksi miehen vaimo oli kutsuttu Apuyhdistyksen johtajaksi ja mies Nuorten Miesten johtajaksi! Mies kysyi uupuneen näköiseltä seurakunnanjohtajalta, kuinka monta nuorta miestä heillä oli. Tämä uskollinen, ensimmäisen polven johtohenkilö osoitti sakramenttialin takaosaa ja sanoi: "Nuo kaksi tuolla." Mies oli asiaankuuluvan epäileväinen, joten hän vei seurakunnan jäsenluettelon kotiin huomaten nopeasti, että luettelossa oli itse asiassa 20 nuorta miestä. Hän palasi seurakunnanjohtajan luo ja pyysi kahta aktiivista, kaksikielistä nuorta aikuista palvelemaan neuvonantajinaan ja istuutui sitten heidän ja kahden pojan kanssa tarkastelemaan nimiä.

Sitten nämä ahkerat nuoret ryhtyivät työhön. Muutaman seuraavan kuukauden aikana he löysivät jokaisen luettelossa olevan pojan. Nimi nimeltä nämä ikätoverit toivottivat eksyneet lampaat tervetulleiksi takaisin ja ruokkivat heitä hengellisesti ja fyysisesti! Vuoden kuluessa sunnuntaisin oli yleensä paikalla keskimäärin 21 nuorta miestä. Onneksi olivat nämä nuoret miehet, jotka laskivat ja huomioivat.

Eräs rakas ystäväni, joka oli nuori opiskelija, muutti perheensä kanssa isoon amerikkalaiseen kaupunkiin jatkamaan opintojaan. Hänet kutsuttiin heti johtamaan vanhinten koorumia. Koska häntä hieman hermostutti ensimmäinen puhuttelu vaarnanjohtajan kanssa, hän päätti mennä valmistautuneena. Hän kertoi vaarnanjohtajalle, että hänellä oli tulevalle vuodelle kolme tavoitetta: 1) palvelutyön tavoitteena 90 prosenttia, 2) merkityksellinen evankeliumiaiheinen oppiaihe joka viikko ja 3) hyvin suunniteltu koorumin toiminta joka kuukausi.

Hymyillen ystävälleni tämä viisas vaarnanjohtaja kysyi: "Voisitko nimetä jonkun vähem-

member who you could help get to the temple with his family this year?” That caught my friend by surprise. He thought carefully and came up with a name. “Write that down,” directed the stake president. Then this experienced leader asked the same question three more times—and the interview was over. This young man walked out of that interview having learned one of his greatest lessons on leadership and ministering. He went into the interview with programs, lessons, and activities. He walked out with names! Those four names subsequently became a major focus of his ministry and that of his quorum.

As a mission leader, I visited one of my branches one Sunday morning. I noticed that the branch president kept taking a card out of his pocket and writing on it. I decided to ask him about that after the closing prayer. Once the meeting ended and before I could inquire about the card, the branch mission leader raced to the podium, where he was handed the paper. I quickly followed this enthusiastic leader to his weekly branch missionary coordination meeting. Before they started, he took the paper out of his pocket. It was filled with the names of members who had been missing from sacrament meeting. Within a few minutes, each member of the council had selected a name or two, committing to visit them that very day to make sure that they were OK and to let them know that they had been missed. Now that is counting and accounting.

I recall a district, hours by jet from the nearest temple, where maintaining a current recommend was a high priority, despite the fact that it would likely never be used. The first Sunday of each month, leaders used their counting tools to account for their endowed members. If they found that a recommend was soon to expire, the executive secretary would schedule a renewal interview. People with expired recommends were counseled over, then sought out to assist them in returning to the covenant path. I asked how many of their endowed members had a current recommend. The answer was an astounding 98.6 percent. When asked about the six whose recommends had expired, the leaders were able to identify them by name and described to me the efforts being made to get them back!

män aktiivisen koorumin jäsenen, jota voisit auttaa pääsemään temppeliin perheensä kanssa tänä vuonna?” Se yllätti ystäväni. Hän mietti huolellisesti ja keksi nimen. ”Kirjoita se muistiin”, vaarnanjohtaja ohjeisti. Sitten tämä kokenut johtaja esitti saman kysymyksen vielä kolme kertaa – ja puhuttelu oli ohi. Tämä nuori mies lähti tuosta puhuttelusta opittuaan yhden tärkeimmistä asioista johtamisesta ja palvelutyöstä. Hän meni puhutteluun mielessään ohjelmia, oppiaita ja toimintoja. Hän käveli ulos mielessään nimiä! Niistä neljästä nimestä tuli myöhemmin hänen ja hänen kooruminsa palvelutyön keskeinen painopiste.

Lähetysjohtajana palvellessani vierailin eräänä sunnuntaiaamuna yhdessä seurakunnistani. Huomasin, että seurakunnanjohtaja otti jatkuvasti taskustaan kortin ja kirjoitti siihen. Päätin kysyä häneltä siitä loppurukouksen jälkeen. Kokouksen päätyttyä ja ennen kuin ehdin kysyä kortista, seurakunnan lähetystyönjohtaja kiiruhti puhujakorokkeelle ja paperi ojennettiin hänelle. Seurasin nopeasti tätä innokasta johtohenkilöä hänen viikoittaiseen seurakunnan lähetystyön koordinoitkokoukseensa. Ennen kuin he aloittivat, hän otti paperin taskustaan. Se oli täynnä niiden jäsenten nimiä, jotka olivat olleet poissa sakramenttikokouksesta. Muutaman minuutin kuluessa kukin neuvoston jäsen oli valinnut nimen tai kaksi ja sitoutunut käymään heidän luonaan vielä samana päivänä varmistaakseen, että he olivat kunnossa, ja kertoakseen heille, että heitä oli kaivattu. Tämäön laskemista ja huomioimista.

Muistan erään piirin, joka oli tuntien lentomatkan päässä lähimmästä temppelistä ja jossa suosituksen pitäminen voimassa oli ensisijaisen tärkeää, vaikka sitä ei todennäköisesti koskaan käytettäisi. Jokaisen kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina johtohenkilöt käyttivät laskentatyökalujaan huomioidakseen seurakuntansa endaumentin saaneet jäsenet. Jos he havaitsivat, että jonkun jäsenen suosituksen voimassaolo päättyisi pian, toimitsihteeri sopisi uusimispuhuttelun. Ihmisistä, joiden suositus oli vanhentunut, neuvoteltiin, ja sitten heidät etsittiin ja heitä autettiin palaamaan liittoapolulle. Kysyin, kuinka monella heidän endaumentin saaneista jäsenistään oli voimassa oleva suositus. Vastaus oli hämmästyttävä 98,6 prosenttia. Kun johtohenkilöiltä kysyttiin niistä kuudesta, joiden suosituksen voimassaolo oli umpeutunut, he osasivat mainita

A few years ago, my family moved back to the United States. We were excited to attend church here after 26 amazing years in smaller, more isolated units. I was called as a ward missionary. We had a great ward mission leader and were doing exciting things and teaching wonderful people. I asked to attend a ward council meeting to observe and to get their help with the friends we were working with. I was surprised when all that was discussed was an upcoming ward activity. I approached the ward mission leader afterward and opined that he didn't get the chance to return and report on our people. His response? "Oh, I never get to report."

I contrasted that with a branch council meeting in Lahore, Pakistan, that I had attended just weeks before. This little group sat around a small table together, and all they talked about were people. Names. Each leader reported on their stewardship and the individuals and families that they were concerned about. All had the chance to add their thoughts on the best ways that they could bless those being discussed. Plans were made and assignments given. What a brilliant lesson in counting and accounting by name from our first-generation brothers and sisters.

In the Church of Jesus Christ, we have been instructed by prophets past and prophets present—and by the pattern set by our Savior—how to minister. We take names, we remember, and we counsel over the welfare of souls. Leaders who do this will never run out of agenda items in their council meetings! The principle of counting and accounting works. It is the Lord's way. We can do better. To God, who created the universe and rules over all, this work—His work and glory—is very personal. And so it should be for each of us, as instruments in His hands in His amazing work of salvation and exaltation. Miracles in the lives of real people will result. In the name of Jesus Christ, amen.

heidät nimeltä ja kertoivat minulle, millä toimilla heitä yritettiin saada takaisin!

Muutama vuosi sitten perheeni muutti takaisin Yhdysvaltoihin. Olimme innokkaita osallistumaan kirkon toimintaan täällä oltuamme 26 suurenmoista vuotta pienemmissä ja syrjäisemmissä yksiköissä. Minut kutsuttiin seurakuntalähetysaarnajaksi. Meillä oli suurenmoinen seurakunnan lähetystyönjohtaja, ja teimme hienoja asioita ja opetimme suurenmoisia ihmisiä. Pyysin saada osallistua seurakuntaneuvoston kokoukseen tehdäkseni havaintoja ja saadakseni heiltä apua ystäville, joiden kanssa työskentelimme. Olin yllättynyt, kun keskustelua käytiin vain tulevasta seurakunnan toiminnasta. Menin jälkeensä seurakunnan lähetystyönjohtajan luo ja totesin, ettei hän ollut saanut tilaisuutta antaa selontekoa ihmisistämme. Mitä hän vastasi? "Oi, en koskaan saa antaa selontekoa."

Vertasin sitä Lahoressa Pakistanissa pidettyyn seurakuntaneuvoston kokoukseen, johon olin osallistunut vain viikkoja aiemmin. Tämä pieni ryhmä istui pienen pöydän ympärillä yhdessä, ja he puhuivat vain ihmisistä. Nimistä. Kukin johtohenkilö antoi selonteon taloudenhoitotehtävästään sekä yksilöistä ja perheistä, joista he olivat huolissaan. Kaikilla oli tilaisuus lisätä ajatuksiaan parhaista tavoista, joilla he voisivat siunata niitä, joista keskusteltiin. Tehtiin suunnitelmia ja annettiin toimeksiantoja. Miten loistava opetus laskemisesta ja huomioimisesta nimi nimeltä ensimmäisen sukupolven veljiltämme ja sisariltamme.

Jeesuksen Kristuksen kirkossa olemme saaneet opetusta entisiltä profeetoilta ja nykyisiltä profeetoilta – sekä Vapahtajamme antamasta mallista – kuinka palvella. Me kirjoitamme nimet, me muistamme ja me neuvottelemme sielujen parhaasta. Johtohenkilöiltä, jotka tekevät näin, esityslistan kohdat neuvostonsa kokouksissa eivät lopu koskaan! Laskemisen ja huomioimisen periaate toimii. Se on Herran tapa. Me voimme toimia paremmin. Jumalalle, joka loi maailmankaikkeuden ja hallitsee kaikkea, tämä työ – Hänentyönsä ja kirkkautensa – on hyvin henkilökohtaista. Ja niin sen pitäisi olla meille jokaiselle, jotka olemme välineitä Hänen käsissään Hänen ihmeellisessä pelastuksen ja korotuksen työssään. Siitä seuraa ihmeitä todellisten ihmisten elämässä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.